

שמעו קול אחד עטרת העטרות
שורה בחשכה והבעלים בחוץ.
עד שהיה יושב, עבר איש אחד,
השגיח בהם ואמר, לא קימ זה
מה שפכתוב (בראשית טו) וירד העיט
על הפגרים וישב אתם אכרם.
אמר רבי יהודה, והרי עשינו ולא
התפרדו. החזיר ראשו אותו
האיש ואמר, עדין לא מרט זה
ראשו של אדוניו ועדין לא
הקריח את הגבירה. רץ אחריו
שלושה מילין ולא אמר לו.
חלשה דעתו של רבי יהודה.

יום אחד נרדם פחת עץ וראה
בחלומו ארבע כנפים מתקנות
ועולה עליהן רבי שמעון וספר
תורה עמו, ולא השאיר כל ספרי
הסודות העליונים ואגדה שלא
העלה אותם עמו, והעלה אותם
[העלו אותן] לרקיע, וראה שהוא
מתכסה מהענינים ולא התגלה.

בשהתעורר, אמר, ודאי משמת
רבי שמעון, החכמה הסתלקה
מן הארץ. אוי לדור שהאבן
הטובה הזו, שהיו נראים
[מתאחרים] ממנה וסומכים עליה
עליונים ותחתונים, נאבדה
מהם.

בא אל רבי אבא, ספר לו. הרים
רבי אבא את ידיו על ראשו ובכה
ואמר, רבי שמעון רחמים
שטוחנות ממנו מן טוב כל יום
ולוקטים אותו, כפכתוב (במדבר יא)
הממעט אסף עשרה חמרים,
ועכשו הרחמים והמן הסתלקו
ולא נשאר ממנו בעולם, פרט
למה שפכתוב (שמות טו) קח צנצנת
אחת ותן שמה מלא העמר מן
והנח אותו לפני ה' למשמרת.
ואלו בהתגלות לא כתוב אלא
למשמרת, להצנעה. עכשו מי
יכול לגלות סודות ומי ידע
אותם.

ולא הוו מתפרשין. שמעו חד קלא, עטרא
דעטרין בקדרין שריא, ומריה לבר.

עד דהוה יתיב, עבר חד גברא, אשגח בהו.
אמר, לא קיים דא, הא דכתיב, (בראשית טו)

וירד העיט על הפגרים וישב אותם אכרם.
אמר רבי יהודה, והא עבידנא ולא אתפרשין.
אחד רישיה ההוא גברא ואמר, עד לא
מריט דא רישיה דמריה, ועד לא גליש
למטרוניתא. רהט אבתריה תלת מלין, ולא
אמר ליה. חלש דעתיה דרבי יהודה.

יומא חד, אדמוף תחות אילנא, וחמא
בחלמיה, ארבעה גדפין מתתקנן,
וסליק רבי שמעון עלייהו, וספר תורה
עמיה. ולא שביק כל ספרי רזין עלאין
ואגדתא, דלא סליק לון בהדיה. וסליק להון
(ס"א וסליקו ליה) לרקיעא, וחמא דמתכסיא מעינא,
ולא אתגליא.

בד אתער, אמר, ודאי מדשכיב רבי שמעון,
חכמתא אסתלקת מארעא. ווי לדרא
דהאי אבנא טבא, דהוו מתחזן (ס"א דמתאחדו)
מניה, וסמכין עליה עלאין ותתאין, אתאביד
מנייהו.

אתא לגביה דרבי אבא, סח ליה. סליק רבי
אבא ידוי על רישיה, ובכה ואמר, רבי

שמעון ריחייא דטחנין מניה מנא טבא כל
יומא, ולקטין ליה. כמה דכתיב, (במדבר יא)

הממעט אסף עשרה חמרים, והשתא
ריחייא ומנא אסתלקו ולא אשתאר בעלמא

מיניה, בר כמה דכתיב, (שמות טו) קח צנצנת
אחת ותן שמה מלא העומר מן והנח אותו

לפני ה' למשמרת. ואלו באתגלייא לא כתיב,
אלא למשמרת, לאצנעותא. השתא מאן יכיל

לגלאה רזין, ומאן ינדע לון.